

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Lukáš Trpišovský: Verdiho Rekviem jsme pojali jako jevištní báseň

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 12.10.2026 8:56, Datum importu: 12.10.2026 9:15, Zdroj: klasikaplus.cz, Autor: Jan Sebastian Tomsa, Rubrika: duo skutr, Lukáš Trpišovský, Marek Šedivý, Martin Kukučka, Národní divadlo moravskoslezské, Periodicita: Denně, Provozovatel: klasikaplus.cz, Země: CZ, AVE: 5 000 Kč, GRP: 0,01, OTS: 512, Měsíční návštěvnost: 9 628, Celková návštěvnost: 15 647, RU/den: 512, RU/měsíc: 7 696

Lukáš Trpišovský tvoří společně s Martinem Kukučkou režijní duo Skutr, jehož inscenace se za více než dvě desetiletí představily na českých i zahraničních scénách napříč divadelními žánry; od roku 2022 jsou oba také uměleckými řediteli Činohry **Národního divadla**. Jejich nejnovější společnou výzvou je scénické uvedení Verdiho

„Je chybou, když má režisér celou operu předem vystavěnou v hlavě a pak se jen za každou cenu snaží dotáhnout realitu ke svému ideálu.“

„Rekviem je jakási spirála, která se točí kolem několika slov, obrazů, které se stále vrací, třebaže ve variacích...“

„Jiří Nekvasil nám rád zadává opery, které sám dělal.“

Lukáš Trpišovský tvoří společně s Martinem Kukučkou režijní duo Skutr, jehož inscenace se za více než dvě desetiletí představily na českých i zahraničních scénách napříč divadelními žánry; od roku 2022 jsou oba také uměleckými řediteli Činohry **Národního divadla**. Jejich nejnovější společnou výzvou je scénické uvedení Verdiho **Národní divadle moravskoslezském**, které v **Ostravě** připravují s dirigentem Markem Šedivým – premiéra je plánována na 15. říjen. O tom, jak lze jedno z nejvíce monumentálních děl duchovní hudby převést na jeviště a co pro režiséra znamená pracovat s hudbou, která sama o sobě nese silný dramatický potenciál, jsme hovořili s Lukášem Trpišovským.

Pojďme úvodem přiblížit čtenářům, jak u dua Skutr vzniká inscenace, zejména pokud jde o hudební divadlo. Je na začátku hudba, příběh, nebo něco jiného?

To je různé. Hudba hraje velkou roli, stejně jako libreto. Někdy nás inspirují okolnosti vzniku díla či osobní život skladatele. Scházíme se v týmu se scénografem, kostýmní výtvarníkem, s naším nejbližším týmem, z jejichž impulzů velmi často vycházíme. Mluvíme o inspiracích, postupně z toho vyjde hlavní koncept uchopení prostoru. Hudba pak vždy nabývá na významu i při zkoušení.

Divadla následně vaši koncepci akceptují, nebo dochází k jednáním a kompromisům?

Nesetkal jsem se s tím, že bychom museli měnit koncepci. Máme celý profesní život veliké štěstí na velkorysé umělecké šéfy a ředitele. Někdy samozřejmě řešíme technické problémy, rozpočet, výrobní hodiny a tak podobně. Tady se základní myšlenka přetavuje do reality. Ale limity většinou podpoří ještě lepší řešení daného problému.

Velmi často spolupracujete s choreografem Janem Kodetem, který se podílí i na nastudování Verdiho Rekviem v **Ostravě**, o čemž ještě bude řeč. Soudě podle vašich společných inscenací, které jsem měl možnost vidět, vám ta spolupráce funguje výborně – až jsem si občas říkal, jestli byste neměli vytvořit trio...

S Honzou jsem se poprvé potkali před lety v Divadle Archa, v pro nás velmi formativním období Archa.Lab. Přišel se podívat na naše představení a později ho pochválil Adélce Stodolové. Tehdy to pro nás bylo velké povzbuzení.

Postupně jsme se seznámili blíž a jednou mi Honza říkal, že připravuje nový rodinný titul pro balet **Národního divadla** a hledá téma. Zrovna jsem si koupil nové vydání Čarodějova učně, a tak jsem mu tenhle nápad vnukl. Líbilo se mu to a brzy mě oslovil, jestli bych nenapsal libreto a „nedramaturogoval“ inscenaci. Krátce nato jsme do týmu přizvali i Martina. Od té doby spolupracujeme – někdy pomáháme Honzovi na jeho tanečních projektech, jindy Honza pomáhá nám. A pořád je to pro mě velká radost a inspirace.

Několikrát jsem se v operách setkal se zpěváky a zpěvačkami, kteří na pódiu zpívají, ale tak trochu nevědí, co mají dělat. Pokaždé jsem přemýšlel, zda je to způsobeno chybějícím režijním vedením, nebo tím, že se zpěvákům – vzhledem k náročnosti operního zpěvu – už ani nechce hrát...

Přiznávám se, že podobný problém jsme nikdy řešit nemuseli. Máme ohromné štěstí na spolupracovníky. V naší branži je nesmírně důležité obklopit se lidmi, kteří jsou v něčem šikovnější než vy sami. Inspirují vás a vy pak můžete stavět roli přímo na nich. Možná je důležité být také otevřený impulzům. Nemít celou operu předem vystavěnou v hlavě a pak se jen za každou cenu snažit dotáhnout realitu ke svému ideálu. Spíš se nechat unášet tím, co společně vzniká na zkouškách.

O duu Skutr toho bylo napsáno opravdu hodně. Jak byste ale popsal váš režisérský rukopis vy sám?

Technicky jde asi hodně o kombinaci – slova, zvuku, pohybu a obrazu. Obsahově nás zajímá zobrazovat vnitřní světy postav, situací... vychází z toho víc báseň než reportáž.

Na tuto otázku se většinou ptám žen, ale zajímal by mě u mužský pohled: Proč je v porovnání s muži tak málo žen věnujících se divadelní režii?

S tím bych asi úplně nesouhlasil. Už teď je tolik skvělých režisérek a choreografek! V Evropě určitě. A u nás také! A do několika let se poměr rychle otočí, to vidím i na školách. Ženy se v tomto oboru velmi rychle a přirozeně prosazují.

Kdo by měl mít poslední slovo – režisér, nebo dirigent?

Jsem pro dialog. Nám vždy záleží na hudebním nastudování, aby mělo prostor být co nejlepším. Bez toho není opera – nebo hudební divadlo, chcete-li! V devěta devadesáti procentech produkcí jsme spolupracovali s excelentními dirigenty. Je to ohromná radost setkávat se zapálenými lidmi, plnými energie a lásky k hudbě!

O čem spolu zpravidla diskutují režisér a dirigent a jak se Vám spolupracuje s Markem Šedivým?

Je pro nás velice důležité se s dirigentem co nejdříve setkat a promluvit, pochopit, jak bude dílo hudebně interpretovat. Dozvědět se od něj co nejvíce detailů z daného díla a inspirovat se tím. Technicky nás zajímá i nárok na prostorové řešení, které vychází z partitury. Abychom například věděli, jak v prostoru můžeme pracovat se sborem. Kdy mají být zpěváci co nejbliž k dirigentovi, kdy s ním musí mít bezprostřední kontakt a tak podobně. To se snažíme pak zohlednit už při vymýšlení konceptu díla.

S Markem probíhá práce ve stejném duchu a moc si cením, že kdykoliv mohl, přišel na aranžovací zkoušky. To je velmi důležité pro finiš na jevišti s orchestrem. Je vidět a cítit, že vnímá operu jako společné dílo. Považuji si jeho otevřenosti vůči našim nápadům a jeho chuti je prověřit.

Pojďme se pobavit o vašem nastudování Verdiho Rekviem v **Ostravě**. Dělat toto dílo scénicky není ve světě, ale ani u nás nic nového. Ostatně někteří s nadsázkou tvrdí, že je to Verdiho „nejlepší opera“. Co je na inscenování tohoto díla nejnáročnější?

Asi to, že je to dílo určené ke koncertnímu provedení. Podle mě to má spíš než k opeře blízko k oratoriu. Takže se během inscenování vzpírá rozehrávání velikých příběhů. A je také prodchnuto velkým množstvím symbolů a odkazů. Je to taková spirála, která se točí kolem několika slov, obrazů, které se stále vrací, třebaže v posunutých variacích. To samé si vyžádalo i od nás. Tedy je to takové zrcadlení a nahlížení z různých úhlů několika motivů a neustále se vracejících obrazů. Cítili jsme, že musíme vytvářet obrazy specificky – ty obrazy zdánlivě lineárně rozvíjí jeden příběh jedné mladé dvojice, ale při bližším zkoumání je každý výjev trochu jiný a kauzálně na sebe navazující i nenavazující. Bylo celkem těžké se k tomu prokousat a bude to i trochu náročné pro diváka. Nebo možná ne. Byli bychom rádi, kdyby to ve výsledku působilo přirozeně, jako když sledujete vlny moře.

Inscenovanou verzi uvedlo i **Národní divadlo** v Praze v roce 2004, v režii Jiřího Nekvasila, tedy současného šéfa **Národního divadla moravskoslezského**. Nesnaží se vám pan ředitel přislovečně „kecat“ do práce?

Jiří Nekvasil nám rád zadává opery, které sám dělal. Takto jsme už dělali Výlety paně Broučkovy a Juliettu. Říká, že ho zajímá, jak se na dílo podíváme my. A to nás těší.

Vaše tvorba je poměrně známá i širšímu publiku a pokud je pro ni něco typické, pak je to práce s obrazem a pohybem. Je Verdiho Rekviem – s absencí děje – v tomto směru pro Skutr přirozeným materiálem? Hledali jste pro inscenaci nějaký konkrétní příběh, nebo jste se naopak rozhodli žádný nevytvářet?

Doufám, že tam diváci pocítí odraz dneška: dialog dnešního člověka s věčnými tématy smrti a neustávajícího koloběhu života. Je to pro nás i veliký příběh o zrození nového života a o otázce, jestli chci dát nový život, když vím, že ho – dítě, člověka – tím zároveň odsuzuji k setkání se smrtí. Je to ale i dialog; zrcadlení konkrétního člověka se symbolickou rovinou lidstva a biblických výjevů. Rozhodně půjde spíš o jevištní báseň, na kterou nelze nahlížet jako na kauzální vyprávění konkrétního příběhu. V tom jsme se opravdu hodně inspirovali slovy a hudební strukturou díla.

U Rekviem je velmi snadné – zejména v části Dies irae – nechat se strhnout monumentalitou hudby. Jak zabráníte tomu, aby scénický obraz pouze ilustroval to, co už hudba říká?

Občas jsme si s Martinem během zkoušek říkali, že tady hudba mluví sama za sebe a že my k ní vytváříme už jen určité gesto. Verdiho hudba je v tomto smyslu neuvěřitelně silná, vypovídá o lidském společenství, o osudu a údělu člověka. Až nás někdy překvapovalo, jak silně to působí samo o sobě. Nechtěli jsme proto hudbu na jevišti ilustrovat, spíš jsme hledali způsob, jak její sílu podpořit. Snad se nám podaří něco z toho přenést i na diváky.

A co by si tedy diváci měli odnést z Verdiho Rekviem v inscenaci režijního dua Skutr?

Doufám, že každý si v tom odnese jiný příběh, ten svůj. Takový zážitek z hodiny a půl kontemplace, kdy zapomenete na vše a necháte se unášet, inspirovat, vzpomínat nebo jen tak být, protože každý život je tak osobitý, vzácný a křehký!

Foto: archiv KlasikaPlus.cz, archiv **Národního divadla**, **Národní divadlo moravskoslezské** / Martin Popelář, Facebook Lukáše Trpišovského

Facebook

X

E-mail

WhatsApp

**Klasika
Plus.cz**
PORTÁL O KLASICKÉ HUDBĚ
...váš vyladěný partner

Aktuálně | Reflexe | Rozhovor | Souvislost | Seriál | Audio | Video | Mladí | Reportáž | Zaznělo | Novinka | Nahrávka | Vůhled | Osobnost | Neděle | Soutěž | Čtenář

Lipa Musica
11/9 – 2/11/2026

Žena. Protože hudba je rodu ženského!

Program a vstupenky

**44. ROČNÍK
MEZINÁRODNÍHO
HUDEBNÍHO
FESTIVALU**
Talichův Beroun
29. 9. — 10. 11. 2026
VSTUPENKY

GEORGE GERSHWIN • NIKOLAI KAPUSTIN • EARL WILD
Nikolay Medvedev
FUSIONS – SOMM Recordings – koncert k vydání alba
15. října 2026, 19:00
Sál Bohuslava Martinů
Lichtenštejnský palác, Praha

JANÁČEK BRNO 13. 10. – 17. 11. 2026
10. mezinárodní operní a hudební festival

Lukáš Trpišovský: Verdiho Rekviem
jste pojali jako jevištní báseň

12. říjen 2026 08:56 | RozhovorPlus | Jan Sebastian Tomsa

„Je chybou, když má režisér celou operu předem vystavěnou v hlavě a pak se jen za každou cenu snaží dotáhnout realitu ke svému ideálu.“

„Rekviem je jakási spirála, která se točí kolem několika slov, obrazů, které se stále vrací, třebaže ve variacích...“

„Jiří Nekvasil nám rád zadává opery, které sám dělal.“

Lukáš Trpišovský tvoří společně s Martinem Kukučkou režijní duo Skutr, jehož inscenace se za více než dvě desetiletí představily na českých i zahraničních scénách napříč divadelními žánry; od roku 2022 jsou oba také uměleckými řediteli Činohry Národního divadla. Jejich nejnovější společnou výzvou je scénické uvedení Verdiho *Rekviem* v Národním divadle moravskoslezském, které v Ostravě připravují s dirigentem Markem Šedivým – premiéra je plánována na 15. říjen. O tom, jak lze jedno z nejvíce monumentálních děl duchovní hudby

12. říjen

Svátek má Marcel. 2015 – zemřel Duncan Druce, britský houslista a violista, skladatel a muzikolog (narodil se 23. května 1939), uznávaná osobnost...

Číst dál...

Newsletter

Přihlaste se k odběru newsletteru.

AktuálněPlus

Česká hudební rada ocenila Věru Šustíkovou za dlouholetou péči o melodram

8. říjen 2026 21:43

Cena České hudební rady letos zaměřila k muzikoložce, režisérce...

Číst dál...

Gramophone Awards 2026 pro Pavel Haas Quartet a Jakuba Hrušsu s Bamberckými symfoniky

7. říjen 2026 21:55

Sedmý říjnový večer patřil v Londýně udílení prestižních Gramophone...

Číst dál...

Skladatel Jan Bernátek opanoval soutěž Opus ignotum

7. říjen 2026 11:37

Mezinárodní skladatelská soutěž Opus ignotum zveřejnila výsledky svého...

Číst dál...

Lukáš Trpišovský tvoří společně s Martinem Kukučkou režijní duo Skutr, jehož inscenace se za více než dvě desetiletí představily na českých i zahraničních scénách napříč divadelními žánry; od roku 2022 jsou oba také uměleckými řediteli Činohry Národního divadla. Jejich nejnovější společnou výzvou je scénické uvedení Verdiho *Rekviem* v Národním divadle moravskoslezském, které v Ostravě připravují s dirigentem Markem Šedivým – premiéra je plánována na 15. říjen. O tom, jak lze jedno z nejvíce monumentálních děl duchovní hudby převést na jeviště a co pro režiséra znamená pracovat s hudbou, která sama o sobě nese silný dramatický potenciál, jsme hovořili s Lukášem Trpišovským.

Pojďme úvodem přiblížit čtenářům, jak u dua Skutr vzniká inscenace, zejména pokud jde o hudební divadlo. Je na začátku hudba, příběh, nebo něco jiného?

To je různé. Hudba hraje velkou roli, stejně jako libreto. Někdy nás inspirují okolnosti vzniku díla či osobní život skladatele. Scházíme se v týmu se scénografem, kostýmní výtvarníci, s naším nejbližším týmem, z jejichž impulzů velmi často vycházíme. Mluvíme o inspiracích, postupně z toho vyjde hlavní koncept uchopení prostoru. Hudba pak vždy nabývá na významu i při zkoušení.

Divadla následně vaši koncepci akceptují, nebo dochází k jednáním a kompromisům?

Nesetkal jsem se s tím, že bychom museli měnit koncepci. Máme celý profesní život veliké štěstí na velkorysém uměleckém šéfu a řediteli. Někdy samozřejmě řešíme technické problémy, rozpočet, výrobní hodiny a tak podobně. Tady se základní myšlenka přetavuje do reality. Ale limity většinou podpoří ještě lepší řešení daného problému.

Velmi často spolupracujete s choreografem Janem Kodetem, který se podílí i na nastudování Verdiho Rekviem v Ostravě, o čemž ještě bude řeč. Soudě podle vašich společných inscenací, které jsem měl možnost vidět, vám ta spolupráce funguje výborně – až jsem si občas říkal, jestli byste neměli vytvořit trio...

S Honzou jsem se poprvé potkali před lety v Divadle Archa, v pro nás velmi formativním období Archa.Lab. Přišel se podívat na naše představení a později ho pochválil Adélce Stodolové. Tehdy to pro nás bylo velké povzbuzení. Postupně jsme se seznámili blíž a jednou mi Honza říkal, že připravuje nový rodinný titul pro balet Národního divadla a hledá téma. Zrovna jsem si koupil nové vydání Čarodějova učně, a tak jsem mu tenhle nápad vnukl. Líbilo se mu to a brzy mě oslovil, jestli bych nenapsal libreto a „nedramaturgoval“ inscenaci. Krátce nato jsme do týmu přizvali i Martina. Od té doby spolupracujeme – někdy pomáháme Honzovi na jeho tanečních projektech, jindy Honza pomáhá nám. A pořád je to pro mě velká radost a inspirace.

Několikrát jsem se v operách setkal se zpěváky a zpěvačkami, kteří na pódiu zpívají, ale tak trochu nevědí, co mají dělat. Pokaždé jsem přemýšlel, zda je to způsobeno chybějícím režijním vedením, nebo tím, že se zpěvákům – vzhledem k náročnosti operního zpěvu – už ani nechce hrát...

Přiznávám se, že podobný problém jsme nikdy řešit nemuseli. Máme ohromné štěstí na spolupracovníky. V naší branži je nesmírně důležité obklopit se lidmi, kteří jsou v něčem šikovnější než vy sami. Inspirují vás a vy pak můžete stavět roli přímo na nich. Možná je důležité být také otevřený impulzům. Nemít celou operu předem vystavěnou v hlavě a pak se jen za každou cenu snažit dotáhnout realitu ke svému ideálu. Spíš se nechat unášet tím, co společně vzniká na zkouškách.

O duu Skutr toho bylo napsáno opravdu hodně. Jak byste ale popsal váš režisérský rukopis vy sám?

Technicky jde asi hodně o kombinaci – slova, zvuku, pohybu a obrazu. Obsahově nás zajímá zobrazovat vnitřní světy postav, situací... vchází z toho víc báseň než reportáž.

Doporučené

Moderní tvář České filharmonie s Adamsem a Musorgským v čele

8. říjen 2026 19:08

Ve středu 7. října bylo v Rudolfinu rušno. Vedle...

[Číst dál...](#)

Od impresionistické prchavosti ke klenutému romantismu

5. říjen 2026 19:38

Podzimní neděle 4. října přinesla na Lednicko-valtickém hudebním festivalu...

[Číst dál...](#)

Ovace pro nestora. Richard Novák slavil pětadevadesátiny

5. říjen 2026 15:28

V Sukově síni Rudolfinu se v sobotu 3. října...

[Číst dál...](#)

Nejčtenější

Obklopení zvukem. Carmina Burana v Rudolfinu nejen s PFS

8. říjen 2026 09:56

V pořadí 92. sezonu zahájí Pražský filharmonický sbor...

[Číst dál...](#)

Barbora Klovová Velehradská: U hlasu nekončím. Zajímá mě celá osobnost

5. říjen 2026 11:57

Práce pěvecké pedagožky Barbory Klovové Velehradské na pražské...

[Číst dál...](#)

Ovace pro nestora. Richard Novák slavil pětadevadesátiny

5. říjen 2026 15:28

V Sukově síni Rudolfinu se v sobotu 3. října...

[Číst dál](#)

O duu Skutr toho bylo napsáno opravdu hodně. Jak byste ale popsal váš režisérský rukopis vy sám?

Technicky jde asi hodně o kombinaci – slova, zvuku, pohybu a obrazu. Obsahově nás zajímá zobrazovat vnitřní světy postav, situaci... vychází z toho víc báseň než reportáž.

Na tuto otázku se většinou ptám žen, ale zajímal by mě u mužský pohled: Proč je v porovnání s muži tak málo žen věnujících se divadelní režii?

S tím bych asi úplně nesouhlasil. Už teď je tolik skvělých režiserek a choreografek! V Evropě určitě. A u nás také! A do několika let se poměr rychle otočí, to vidím i na školách. Ženy se v tomto oboru velmi rychle a přirozeně prosazují.

Kdo by měl mít poslední slovo – režisér, nebo dirigent?

Jsem pro dialog. Nám vždy záleží na hudebním nastudování, aby mělo prostor být co nejlepším. Bez toho není opera – nebo hudební divadlo, chcete-li! V devěta devadesáti procentech produkcí jsme spolupracovali s excelentními dirigenty. Je to ohromná radost setkávat se zapálenými lidmi, plnými energie a lásky k hudbě!

O čem spolu zpravidla diskutují režisér a dirigent a jak se Vám spolupracuje s Markem Šedivým?

Je pro nás velice důležité se s dirigentem co nejdříve setkat a promluvit, pochopit, jak bude dílo hudebně interpretovat. Dozvědět se od něj co nejvíce detailů z daného díla a inspirovat se tím. Technicky nás zajímá i nárok na prostorové řešení, které vychází z partitury. Abychom například věděli, jak v prostoru můžeme pracovat se sborem. Kdy mají být zpěváci co nejbliž k dirigentovi, kdy s ním musí mít bezprostřední kontakt a tak podobně. To se snažíme pak zohlednit už při vymýšlení konceptu díla.

S Markem probíhá práce ve stejném duchu a moc si cením, že kdykoliv mohl, přišel na aranžovací zkoušky. To je velmi důležité pro finiš na jevišti s orchestrem. Je vidět a cítit, že vnímá operu jako společné dílo. Považuji si jeho otevřenosti vůči našim nápadům a jeho chuti je prověřit.

Pojďme se pobavit o vašem nastudování Verdiho Rekviem v Ostravě. Dělat toto dílo scénicky není ve světě, ale ani u nás nic nového. Ostatně někteří s nadsázkou tvrdí, že je to Verdiho „nejlepší opera“. Co je na inscenování tohoto díla nejnáročnější?

Asi to, že je to dílo určené ke koncertnímu provedení. Podle mě to má spíš než k opeře blízko k oratoriu. Takže se během inscenování vzpírá rozehrávání velikých příběhů. A je také prodchnuto velkým množstvím symbolů a odkazů. Je to taková spirála, která se točí kolem několika slov, obrazů, které se stále vrací, třebaže v posunutých variacích. To samé si vyžádalo i od nás. Tedy je to takové zrcadlení a nahlížení z různých úhlů několika motivů a neustále se vracejících obrazů. Cítili jsme, že musíme vytvářet obrazy specificky – ty obrazy zdánlivě lineárně rozvíjí jeden příběh jedné mladé dvojice, ale při bližším zkoumání je každý výjev trochu jiný a kauzálně na sebe navazující i nenavazující. Bylo celkem těžké se k tomu prokousat a bude to i trochu náročné pro diváka. Nebo možná ne. Byli bychom rádi, kdyby to ve výsledku působilo přirozeně, jako když sledujete vlny moře.

Inszenovanou verzi uvedlo i Národní divadlo v Praze v roce 2004. v režii Jiřího Nekvasila. tedv

Ovace pro nestora. Richard Novák slavil pětadevadesátiny

5. říjen 2026 15:28

V Sukově síni Rudolfiny se v sobotu 3. října...

[Číst dál...](#)

RozhovorPlus

Lukáš Trpišovský: Verdiho Rekviem jsme pojali jako jevištní báseň

12. říjen 2026 08:56

Lukáš Trpišovský tvoří společně s Martinem Kukučkou režijní duo...

[Číst dál...](#)

David Oller: Pellea je třeba vnímat skrze rozpory lidské povahy a vášně

9. říjen 2026 10:56

Španělský barytonista David Oller přijíždí do Prahy jako...

[Číst dál...](#)

Jan Fišer: Beethoven není jen ten prudký démon. Má i ohromně něžnou stránku

8. říjen 2026 08:54

Deset Beethovenových sonát pro housle a klavír uvede Jan...

[Číst dál...](#)

VideoPlus

VideoPlus | Jan Ryant Dřízal: Mozart je někdy avantgardnější než avantgarda

22. červen 2026 16:05

V roce 2014 vyhrál Bělohávkovu kompoziční soutěž pro...

[Číst dál...](#)

VideoPlus | Zdeněk Zahradník: Skládám, jak mi zobák „narost“

16. březen 2026 19:04

Zdeněk Zahradník, v červnu 2026 slavící devadesátiny, je předsedou...

[Číst dál...](#)

Nic se stále mění, třebaže v posunutých vlnách. To samé si vyžaduje i od nás. Teď je to takové zrcadlení a nahlížení z různých úhlů několika motivů a neustále se vracejících obrazů. Cítili jsme, že musíme vytvářet obrazy specificky – ty obrazy zdánlivě lineárně rozvíjí jeden příběh jedné mladé dvojice, ale při bližším zkoumání je každý výjev trochu jiný a kauzálně na sebe navazující i nenavazující. Bylo celkem těžké se k tomu prokousat a bude to i trochu náročné pro diváka. Nebo možná ne. Byli bychom rádi, kdyby to ve výsledku působilo přirozeně, jako když sledujete vlny moře.

Inscenovanou verzi uvedlo i Národní divadlo v Praze v roce 2004, v režii Jiřího Nekvasila, tedy současného šéfa Národního divadla moravskoslezského. Nesnaží se vám pan ředitel přislovně „kecat“ do práce?

Jiří Nekvasil nám rád zadává opery, které sám dělal. Takto jsme už dělali Výlety páně Broučkovy a Juliettu. Říka, že ho zajímá, jak se na dílo podíváme my. A to nás těší.

Vaše tvorba je poměrně známá i širšímu publiku a pokud je pro ni něco typické, pak je to práce s obrazem a pohybem. Je Verdiho Rekviem – s absencí děje – v tomto směru pro Skutr přirozeným materiálem? Hledali jste pro inscenaci nějaký konkrétní příběh, nebo jste se naopak rozhodli žádný nevytvářet?

Doufám, že tam diváci pocítí odraz dneška: dialog dnešního člověka s věčnými tématy smrti a neustávajícího koloběhu života. Je to pro nás i veliký příběh o zrození nového života a o otázce, jestli chci dát nový život, když vím, že ho – dítě, člověka – tím zároveň odsuzuji k setkání se smrtí. Je to ale i dialog; zrcadlení konkrétního člověka se symbolickou rovinou lidstva a biblických výjevů. Rozhodně půjde spíše o jevištní báseň, na kterou nelze nahlížet jako na kauzální vyprávění konkrétního příběhu. V tom jsme se opravdu hodně inspirovali slovy a hudební strukturou díla.

U Rekviem je velmi snadné – zejména v části Dies irae – nechat se strhnout monumentalitou hudby. Jak zabráníte tomu, aby scénický obraz pouze ilustroval to, co už hudba říká?

Občas jsme si s Martinem během zkoušek říkali, že tady hudba mluví sama za sebe a že my k ní vytváříme už jen určité gesto. Verdiho hudba je v tomto smyslu neuvěřitelně silná, vypovídá o lidském společenství, o osudu a údělu člověka. Až nás někdy překvapovalo, jak silně to působí samo o sobě. Nechtěli jsme proto hudbu na jevišti ilustrovat, spíše jsme hledali způsob, jak její sílu podpořit. Snad se nám podaří něco z toho přenést i na diváky.

A co by si tedy diváci měli odnést z Verdiho Rekviem v inscenaci režijního dua Skutr?

Doufám, že každý si v tom odnese jiný příběh, ten svůj. Takový zážitek z hodiny a půl kontemplace, kdy zapomenete na vše a necháte se unášet, inspirovat, vzpomínat nebo jen tak být, protože každý život je tak osobitý, vzácný a křehký!

Zahradník: Skládám, jak mi zobák „narost“

16. březen 2026 19:04

Zdeněk Zahradník, v červnu 2026 slavící devadesátiny, je předsedou...

[Číst dál...](#)

VideoPlus | Jiří Chvála: Dvaadevadesát let ve dvou dílech

9. červenec 2025 10:01

Málokdo měl na české hudební prostředí tak pozitivní...

[Číst dál...](#)

AudioPlus

AudioPlus | Lukáš Janata: Když se publikum stává také interpretem

2. říjen 2026 17:39

Skladatel Lukáš Janata, už několik let studující a působící...

[Číst dál...](#)

AudioPlus | Daniel Matejčka: Něco nového, ale srozumitelně

15. září 2026 08:30

Dvojkonzert pro housle, violoncello a orchestr od Jana Kučery...

[Číst dál...](#)

AudioPlus | Jan Mráček: Těšíme se na Rudolfinum i na posluchače

1. září 2026 12:28

Zahájení sezóny umístila Česká filharmonie v roce 2026 hned...

[Číst dál...](#)

SeriálPlus

Pohledem Jiřího Vejvody (84)

Legends české hudby na obrazovce. Zlatá Praha nabídla premiéry čtyř dokumentů

28. září 2026 10:56

Počátkem šedesátých let si na Západě vynulil rozmach...

[Číst dál...](#)

Klasika v souvislostech (11)

Mohla být Metropolitní opera o půlstoletí starší?

16. září 2026 19:53

Metropolitní opera je jen jedna jediná na světě,...

[Číst dál...](#)

Foto: archiv KlasikaPlus.cz, archiv Národního divadla, Národní divadlo moravskoslezské / Martin Popelář, Facebook Lukáše Trpišovského

Zveřejněno v: RozhovorPlus

Témata: duo skutr Lukáš Trpišovský Marek Šedivý Martin Kukučka Národní divadlo moravskoslezské

Jan Sebastian Tomsa

Kulturní publicista, editor a překladatel

Na české kulturní scéně se jako teoretik pohybuje mnoho let a dlouhodobě se zabývá prací s textem. Spolupracuje s promotéry a kulturními institucemi a publikuje v odborných i mainstreamových médiích. Specializuje se na velké hlasy světové opery a operní tvorbu 20. století. Mimo hudby se věnuje i kunsthistorii a sbírání umění a výrobě japonské autorské keramiky.

Příspěvky od Jan Sebastian Tomsa

- David Oller: Pellea je třeba vnímat skrze rozpory lidské povahy a vášně
- Sandra Hamaoui: Jak by vypadaly příběhy operních hrdinek, kdyby je psaly ženy?
- Michael Spyres: Hlas je jen jedna část. Zbytek tvoří mozek a srdce
- Nezodpovězená otázka jménem Sweeney Todd
- Marie Smolka: Janáček v němčině? To je něco, co mě bolí

Více z této rubriky

- David Oller: Pellea je třeba vnímat skrze rozpory lidské povahy a vášně
- Jan Fišer: Beethoven není jen ten prudký démon. Má i ohromně něžnou stránku
- Sandra Hamaoui: Jak by vypadaly příběhy operních hrdinek, kdyby je psaly ženy?
- Milan Al-Ashhab: Na soudobou skladbu se nesmíme dívat zásadně jinak než na dílo barokní
- Barbora Klovová Velehradská: U hlasu nekončím. Zajímá mě celá osobnost
- Otto Wanke: Spektralismus uvažuje o zvuku samém, hranici mezi harmonií a ténbrem stírá
- Adam Halaš: Studenty HAMU chceme dostat blíž k praxi
- Martin García García: Nikdy jsem se nepovažoval za „chopinistu“
- Michael Spyres: Hlas je jen jedna část. Zbytek tvoří mozek a srdce
- Karolína Froňková a Ladislav Horák: Když pochopíme roli Vidy Prelesnik, získáme plastický a poctivý obraz Václava Talicha

16. září 2026 19:53

Metropolitní opera je jen jedna jediná na světě,...

[Číst dál...](#)

Na BBC Proms Rachmaninov v brněnském objetí

9. září 2026 09:21

Výjimečnému postavení a uměleckému uznání Jakuba Hruší v Londýně lze...

[Číst dál...](#)

MladíPlus

Čtyřladvacátý ročník Písňové soutěže Bohuslava Martinů

12. říjen 2026 07:59

Písňová soutěž Bohuslava Martinů se letos uskuteční od...

[Číst dál...](#)

Mladí skladatelé představí svou hudbu v Galerii Lapidárium

8. říjen 2026 07:59

Galerie Lapidárium bude 13. října hostit večer věnovaný...

[Číst dál...](#)

Foerstrovy s Kühňaty připomenou sborový odkaz Josefa Bohuslava Foerster

7. říjen 2026 14:59

Pěťasedmdesát let od úmrtí Josefa Bohuslava Foerster připomene...

[Číst dál...](#)

NahrávkaPlus

Když hvězdy popu zpívají klasiku, nemusí to být průšvih

2. květen 2026 11:07

Zpěváci popu a rocku příležitostně spojují síly s operními umělci...

[Číst dál...](#)

Křižáci k popukání. Když režisérské divadlo ještě bylo originální

1. únor 2026 14:13

Když jsem po roce 1990 vyrazila na Západ,...

[Číst dál...](#)

Ľubica Orgonášová. Trochu jiná královna bel canta na profilovém albu

18. leden 2026 10:22